

Noapte în ploaie (Fragment dintr-un poem)

George Topârceanu

...Mai sus, la poalele pădurii,
Se-mbină umbrele-n coroană
Și ca-n poveste se deschide
În fața noastră o poiană:

Mesteceni albi, cu ramuri goale,
Pe margini codrul adormit
Și-n raza lunii, risipite,
Căpițe mici de fân cosit...

Aici nu-i nimeni să ne vadă
În pacea nopții-ncremenite,
O, farmec negrăit de dulce
Al sărutărilor oprite!...

Dar un fior prin noapte trece.
Șoptesc copacii îngroziți.
Un tainic murmur, - ca o apă, -
Coboară-n codrii adormiți.

Vin freamăte nelămurite,
Prevestitoare de furtună,
Și nouri vineți, colo-n zare,
Deasupra munților s-adună...

Acum pe bolta răzvrătită
Aleargă cum îi poartă vântul.
În valuri negre luna moare
Și umbra-ntunecă pământul.

O, doamne! Ploaia-n noaptea asta
Ne strică fără milă rostul.
Dar colo jos, într-o căpiță
De fân, găsi-vom adăpostul...

Stăm bine-așa, sub bolta moale,
Cu frunțile alăturate
Ca doi copii cuminți. - Ne-mbată
Mirosul florilor uscate.

De peste deal abia s-aude
Un ropot repede-n păduri,
E ploaia... Pân' la noi deodată

Ajung răzlețe picături,

Și tot mai dese cad. Un fulger
Tăria norilor despică
Vuind departe-n munți. Iubita
S-a strâns la pieptul meu cu frică.

Simțeam atunci viața caldă
Cum tremură ca o văpaie
De foc nestins, în trupul tânăr,
Sub haina umedă de ploaie...

Cum norii-ntunecau seninul
Nemărginirilor albastre,
O noapte dulce-nvăluise
Lumina gândurilor noastre.

Dar n-a fost patimă nebună
Cu gânduri risipite-n șoapte, -
A fost un vis frumos... Și ploaia
Curgea cu ropot lung, în noapte.

La răsărit încet s-aprinde
Văpaie rece de rubin
Când printre norii rupți s-arată
Ferestre mari de cer senin.